

KOSTELNÍKOVA MILENKA

To ví jen ta řeka,
jak dlouho tu čekám.
Vzdušnou čarou nejsi daleko.
Sám
opuštěný kostelík
na opačném břehu řeky,
s věžičkou – vykřičníkem.
A v něm ty.
Právě nad tebou zapadá slunce:
Od tvého břehu k mému
zrcadlí se ve vodě zlatý most
a když zavane vánek,
celý se roztřeše.
Jak mám po tom prchavém mostě
běžet za tebou?!

SOCHAŘOVA MILENKA

V noci se sochařově milence zdá sen:

Vysoko na nebi velké červené oko
neustálým mrkáním uvádí do pohybu
kolotoč se smutně prázdnými sedátky.
Jenom ona a Někdo před ní, obrácen zády,
úzkostlivě se drží řetězů.
Vítr jí slastně škube sukni
a zpod ní šustivě vylétají pírka,
nádherný barevný průvan.
Sochařova milenka netuší,
jestli Někdo ví o zázraku
pod její sukni,
ale když už se točí na jednom kolotoči,
moc si přeje, aby se to dozvěděl.
Zběsile trhá řetězy,
buší Někoho do zad.
Když ho konečně spatří zepředu,
vidí kamennou tvář s důlky místo očí.

LÉKÁRNÍKOVA MILENKA

Někde v Americe odvážili polibek,
prý má jen 0,00235 gramů.

Nevím. Na lékárnických vahách,
nebo jak?

A nevím ani to,
proč mi je tak těžko
po tom polibku včerejším,
lehounkém
posledním.

PAMÁTKÁŘOVA MILENKA

To všechno mezi námi bylo jenom jako.
Tak pokračujme ve hře dál:
Nejdřív shodíme ptačí hnízdo,
které jsme rok co rok hlídali před kočkou.
Pak odstraníme Petřín.
Zboříme Eiffelovu věž,
Big Ben a Tádž Mahal,
možná i největší pyramidu
(Cheopsi, promiň).
Tenkrát na ní seděl ptáček jako máček,
jen ty a já jsme ho slyšeli zpívat.
Nakonec vylezeme na Zeď nářků
a budeme se smát
něčemu, co v nás nařká
neslyšně, jako když přilétá babí léto.

POŠŤÁKOVA MILENKA

Šel jsi zas o dům dál.
Pleteš si adresy.
Cos mi dal, co sis vzal,
lehce spočítám si.
Poslední psaníčko,
telegram – šok:
NECEKEJ ANICKO
CHCI BÝT SAM STOP